

Grantræet

Det var efterhånden blevet tydeligt for enhver, at det lille grantræ havde brug for at blive plantet om. Derfor kom socialskovvæsenet og fjernede det lille grantræ og satte ham i familiepleje. Det blev sat på den allerfineste plads inde i familiens stue, og børnene kom og så på det med store øjne, men så begyndte plejefamilien højlydt at gøre nar af det lille grantræ og hænge fjollede, kulørte papirsager på hans grene, danse rundt om det og synge smædesange om "den grønne top" og truede med at vise det og siden — gys— spise det. Og de sang, at de ville blive ved til påske!

Dagen efter var det lille grantræ ikke spændende længere. Det blev smidt i rendestenen — ud i den kolde sne. Hvis ikke den lille pige med svovlstikkerne har sat ild til det, så ja, så er det nok blevet flis på genbrugsstationen.

Og moralen er: Træerne vokser ikke ind i himlen, og æblet falder ikke langt fra stammen— alle gode gange træ:

GLÆDELIG JUL!
(forfatter ukendt)

Julefortælling, frit efter H.C. Andersen

GRANTRÆET

Langt ude i skoven stod et nydeligt lille grantræ. Alle, der kom forbi og så det lille træ, ville tro, at det var et glad lille grantræ, men det var ikke tilfældet. I virkeligheden var det et meget ulykkeligt lille træ. Det var ikke så meget på grund af global opvarmning og syreregn og den slags, men man kan godt sige, at det miljøskadet, for træet var i virkeligheden et uønsket træ, fordi far-træ i sin tid havde glemt at bruge træbeskyttelse.

Mor-træ var flyttet og det betød, at Mor-træ ikke kunne lide Far-træ længere. De var bare vokset fra hinanden, og derfor boede Mor-træ nu i en anden skov med en splinterny fyr. Han havde meget større grene og et par kogler så store som Rundetårn, som han aldrig kunne holde for sig selv. Han stod og svajede med dem i tide og utide.

Det lille træ havde svære vækstbetingelser. Da Mor-træ flyttede, tog hun rub og stub med sig, Far-træ fik et alkoholproblem. Tit fik han drukket sig vissen i træsprit og kom hjem med en ordentlig kæp i øret, lugtede af billig parfume og havde pollen i hele hovedet. Nej, det lille grantræ var i sandhed ulykkelig.

Efterhånden som det voksede op og blev ranglet, kom det i dårligt selskab. Det begyndte at stamme, og i planteskolen kom det i specialklasse sammen med nogle værre rødder.

Der tillagde det sig den — for et grantræ — uheldige vane, at det begyndte at ryge, og det var bare den mindste af de trælastere, det tillagde sig. De to værste af rødderne, Lille Birk og Aske, fik tilmed det lille grantræ med ud i en kriminel løbebane som skovhugger.

Samtidig skulle det lille grantræ kæmpe med en spirende seksualitet. Pludselig skulle der ikke mere end en sagte, lun sommerbrise til, førend det sitrede i koglerne. Sidste efterår — efter en voldsom storm — var det lille grantræ blevet helt rød i barken, fordi han ikke kunne se skoven for b-a-r-e træer; og den slags havde han kun set i de kulørte blade, som Lille Birk havde liggende hjemme på kvisten.

Der var også problemer med et lille grantræs fætter— ja, det vil sige, han var nu en granfætter fra en anden gren af familien—han var nylig sprunget ud, og det lille grantræ blev meget interesseret i hvordan det dog måtte være. Men så gik Far-træ fuldstændig i spåner og gav det lille grantræ en ordentlig gang høvl. Hans søn skulle ikke være "bøg".